

ryster paa Hovedet, men det nytter ham ikke det allerfjerneste, det vil ikke være vanskeligt at dokumentere.

De Bemærkninger, som det ærede Medlem sluttede sin Tale med, og hvori han gentog Godtkøbsbetragtninger over Sulten som Led i Bestræbelserne for at tilvejebringe forsvarlige Arbejdsvilkaar her i Landet, skal jeg skænke det ærede Medlem, ligesom ogsaa hans Bemærkninger om, at hvor der er Raad til Skattenedsættelser, maa der ogsaa være Raad til yderligere Opspisning i Form af Understøttelse. Det er Ræsonnementer, som ligger saa langt under det Niveau, paa hvilket denne Sag bør diskuteres, at jeg meget gerne skænker det ærede Medlem dem.

Jeg er meget tilfreds med, at det konservative Folkeparti, paa hvis Vegne det ærede Medlem Hr. Christmas Møller talte, gav Tilslutning til min Opfattelse af det foreliggende Lovforslags Ubetimelighed og derfor udtalte, at Partiet ikke kunde medvirke til Gennemførelsen af det.

Det ærede Medlem gjorde imidlertid nogle Bemærkninger med Hensyn til min Forhandlingsville i Forsommeren under Forhandlingerne om Arbejdsløshedsloven. Det ærede Medlem har jo saa fin en Næse som nogen Støver, naar Talen er om at faa Færten af politiske Forhandlingsmuligheder og Forsøg paa at etablere saadanne — udenom det konservative Folkeparti. Men det ærede Medlems Næse kan alligevel undertiden føre ham paa Vildspor, og dette er Tilfældet ved denne Lejlighed. Saadanne Forsøg paa at naa til en Realitetsforhandling med Socialdemokratiet om dette Spørgsmaal blev fra min Side gjort saavel i Folketinget som i Landstinget. Jeg erkender, at jeg ikke benyttede det ærede Medlem som Budbringer, men det gaar jeg ud fra han ikke vil optage mig ilde. Jeg søgte paa forskellig Vis at faa etableret en direkte Forhandling med det Socialdemokrati, som jo drev Obstruktionspolitik i denne Sag, og jeg fremsatte mine Ønsker i saa Henseende i Landstinget ogsaa i Form af en Række Ændringsforslag, som ikke blot var bekendt for de socialdemokratiske Udvalgsmedlemmer i Landstinget, men ogsaa for det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Partifæller — og jeg er rigtignok gaaet ud fra ogsaa for det ærede Medlem. Det forbavser mig derfor, at han har fremsat de Bemærkninger om denne Sag her, saaledes som han har gjort det.

Naar disse Bestræbelser fra min Side, som havde til Hensigt om muligt, saaledes som det altid tidligere har været Tilfældet,

at naa til en fælles Opfattelse af Lovgivningen om dette Spørgsmaal, mislykkedes, saa laa det jo i dette, at Socialdemokratiet, til Trods for at det var Minoritet, vilde fastslaa det Grundlag, paa hvilket disse Forhandlinger skulde føres, og ikke vilde gaa ind i en Forhandling paa det gennem Regeringsforslaget givne Grundlag. Hvis Partiet havde villet det, saa kunde paa adskillige Punkter Ændringer være indført, som ogsaa i mine Øjne vilde have betydet Forbedringer.

Det ærede Medlems Skildring af Krisekassernes Opstaaen og af de Muligheder, som det konservative Krisekasseforslag rummede, skal jeg ikke komme dybere ind paa, men kun bemærke, at Krisekasserne i den Form, hvori de blev oprettet, foresloges fra Regeringens Side og fandt Tilslutning hos det konservative Folkeparti.

Mere Anledning til at gøre en Række Bemærkninger giver det ærede Medlem Hr. P. Munchs Indlæg. Det ærede Medlem udtalte, at Samfundet har en Forpligtelse til at træde hjælpende til overfor dem, som har opbrugt vedtægtsmæssig Hjælp og er uden Understøttelse, for saa vidt de er Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, og det ærede Medlem erkendte tillige, at den samme Pligt var til Stede overfor Personer, som ikke stod i Arbejdsløshedskasser. En saadan Pligt har jeg vedkendt mig; den har fundet sit Udtryk i min Tilslutning til Kommunerens Bestræbelser for at tilvejebringe Arbejde, og jeg er vedvarende af den Opfattelse, at eftersom det har vist sig, at Arbejders Tilvejebringelse ad de Veje, man hidtil har slaaet ind paa, ikke i større Grad har ladet sig praktisere, saa er den Bane, som Kommunerne er blevet sat ind paa gennem Bestemmelserne i den reviderede Lov, den rette. Den bør vi medvirke til, at Kommunerne kan befare lettest muligt og helst saa længe, at man i det store og hele skaffer samtlige arbejdsløse — i hvert Fald dem, der er Familieforsørgere — Arbejde.

Nu siger saa det ærede Medlem Hr. P. Munch, at gennem disse Arbejders Iværksættelse faar Kommunerne saa store Byrder, at de ikke vil kunne bære dem, og derfor er der en Pligt for Staten til at træde hjælpende til. Jeg vil derom sige til det ærede Medlem, at de Arbejder, som Kommunerne har iværksat, er saadanne Arbejder, som af Kommunalbestyrelserne skønnes fornødne, Arbejder, som Kommunerne stod for at skulle lade udføre i en ret nær Fremtid, selv om det ikke just nødvendigvis skulde være i dette Øjeblik; og man har de